

Діло

Виходить щодня рано
крім понеділків.

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 18, II. поп.
Конто почт. шлани 26.726.
Адреса тел. „Діло—Львів“.
Число телефону 261.
Рукописи
редакції не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА

в Австро-Угорщині:
місячно . . . . . 3-60 К.
чвертьрічно . . . . . 10—
піврічно . . . . . 20—
щорічно . . . . . 40—
у Львові (без доставки):
місячно . . . . . 3— К.
чвертьрічно . . . . . 9—
піврічно . . . . . 18—
щорічно . . . . . 36—
За зміну адреси
платять ся 50 с.

Ціна оголошень:

Строчка петитова, двошпаль-
това 40, в надісланні 60, в
оповістях 80 с. в редакційній
часті І К. Повідомлення про
випади і заручки 1-50.
Некрологів строчка І К.
Сталоголошення за окремою
умовою.
Один привірний контур
у Львові 12 с.
на провінції 14 с.

Видав: Видавничя Спілка „Діло“.

Підляльний редактор: Д-р Василь Панайків.

Битва на східнім фронті.

ЗВІДОМЛЕНЕ Ц І Н. ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ з 9. липня.

В Карпатах і над горішною солотвинською Бистрицею намагали ся Росіяни більшими звідними відділами розпочати битву. На півн. захід від Станиславова після 2 дневої тяжкої оборони мусіло ся вчора з полудня лишити ворогови перше становище наших оборонних уряджень. Наші резерви не дали Росіянам далі ще посути ся.

На північ від Дністра, особливо на галицьким терені сильній артилерійській огонь.

ВІЙНА З ІТАЛІЄЮ І НА БАЛКАНІ.

На Водрсе відбито наступи Італійців.
Півд. схід: Не було зміни.

Заступ. шефа ген. штабу Ф. Гевел.

БЕРЛІН (Вольф). На заході нічого нового. На сході Росіяни знов заатакували дорогу Калуш Станислава. Протинаступом здержано їх сили. На північ від Дністра нічого нового.

ЗВІДОМЛЕНЕ ГОЛОВНОЇ НІМЕЦЬКОЇ КВАТИРИ з 9 липня.

СХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

Фронт кв. Леопольда: М'ж Стриною з Вол. Липою значний огонь артилерії і кілька наступів дала нам бранців. Під Станиславопом прийшло до нових битв. Сильні наступи Росіяни відкинули на горах Чорний ліс (12 км. ширини). Німецькі резерви спинили дачші наступи.

Фронт архикн. Йосифа: В Карпатах значна пальба російської артилерії. Незначні рос. наступи в кількох місцях без успіху.

Група Макензена і македонський фронт. Не було зміни.

Перший квартирмейстер ген. Людендорф.

Митрополит Шептицький в Швеції.

Львів, 9. липня 1917.

Вчора прийшла до Львова вістка, що митрополит гр. Шептицький переїхав шведсько-російську граничну станицю Гааранду в поворотній подорожі з Росії.

СТОКГОЛЬМ (Тиб.) Прибув тут митрополит Шептицький в товаристві ректора о. Боцяна і двох Василян. Всі тішать ся добрим здоров'ям. Митрополит заїхав до віллі гр. Ледо-зовської.

ІВАНОВИ ФРАНКОВИ

Складки на монумент-портрет приймає Красний Союз Кредитовий у Львові, — число книжочки • шадничої 4.000.

Загально-український селянський з'їзд у Києві.

Тимчасове справозданнє

„Селянство вібралось, щоби перебрати у свої руки державну справу України“. — Бурливий й пристрасний деб-ти з приводу реферату про переговори делегації Української Центральної Ради з правительством. — За негайна відокремлене України в самостійну державну одиницю — українську республіку. Внесене на проголошене Української Центральної Ради тимчасовим українським правительством і сликане українських Установчих Зборів у Києві. Переяславська конституція. — Резолюція.

Відень, 6. липня 1917.

(Ф. К.) „Русское Слово“ з 12. н. ст. доносить в Києві:

Вчора почав ся загально-український селянський з'їзд, дуже численний. Дальші делегати надїзять.

Представник центрального комітету Селянського Союзу Спілок, відкриваючи з'їзд, заявив, що тепер українське селянство вібралось, щоби перебрати у свої руки державну справу України та сказати, чого хоче український нарід.

В склад президії увійшли: письменник Винниченко, журналіст Христюк та інші. Почесним головою з'їзду вибрано проф. Грушевського.

Проф. Грушевський вітає з'їзд від імені Центральної Української Ради і кличе селянство сміливо опирати ся на Центральну Раду. Її завданє — оборона інтересів працюючого народу.

Промови слідуючих бесідників прибирають дуже різкий характер. Так урядник Земського Союзу, Петлюра, вітаючи з'їзд від імені „Української Військової Генеральної Ради“ говорить: „Коли сонце волі відродило нашу землю воно відродило думку про організацію української армії. Треба боронити свої права силою. Колиб захоїли нам забрати наші права, ми маючи армію, скажемо: „Геть! не віддамо!“

Подібний же характер мала і промова українського соц. дем. Винниченка.

Оголошують ряд дивовижних привітє, в тім числі привіт від міістра агропозаші А. Пшехонова який бажає з'їздові успіху і висловлює жаль, що не може особисто бути на з'їзді. За перший день з'їзду переведено вибори до комісії.

„Русское Слово“ з 13. н. ст. червня доносить даліше в Києві:

Вчора і сьогодні засіданє загально українського селянського з'їзду цілком присвячено бурливым і пристрасним дебатам з приводу реферату про переговори делегації Української Ради з тимчасовим правительством про українську автономію. На з'їзді помітно переважають сепаратистичні стремління. Промовці заявляють своє недовіре до російської революційної влади та її органів, а разом з тим накидають ся і на Центральну Українську Раду, яка, на їх думку, не показує досить енергії в осягненню національно-політичних жадань Українців. Промовці отверто говорять, що нема чого сподівати ся ані від тимчасового правительтва, ані від російської демократії. Треба з'єднати ся з українськими соціалістичними партіями для „фактичного здійсненя своїх національно-політичних прав“. Частина промовців обстоює негайне відокремленє України в самостійну державу одиницю, негайне сликанє союму, для проголошеня української республіки. Референт, член делегації Однєць, між иншим заявляє: На Петроград, на сю калужу, де лежить богат коствий нашого народу, нам нема чого покладати ся. Треба організувати ся. Організація дасть нам автономію. Референт Стасюк запропонував утворити Красну Українську Раду, яка повинна завести на цілій Україні один лад, обчислити всю землю, означити спосіб передачі її народови, признавати правну ціну на хліб з нових жнив і т. ин.

Засіданя селянського українського з'їзду прибирають непокоїчий характер. Провадять агітацію на користь відокремленя України. Можливі серйозні комплікації.

Засіданя загально українського селянського з'їзду відбувають ся далі в приутности численної публіки; окрім 1500 уповноважених делегатів присутні ще до 1000 селян з дорочними голосами. Панує велике піднесенє. З великою увагою з'їзд слухає справозданнє про подорож української делегації до Петрограду. Делегація передала тимчасовому правительству відому петицію, взявши, що український нарід чекає від правительтва офіційного призначє права на автономію та жадє призначє українського представництва на мирній конференції; жадє окремого комісаря при правительстві для українських губерній в одну область з Краєвою Радою та комісарем; жадє українського війська та навчаня в школі в українській мові; асигнованя державних зтєсів для Української Центральної Ради; вказує на необхідність розв'язаня земельної справи Краєвою Радою. Відповіді делегація не дістала. Її заявляли, що правительтво ще не виробило собі погляду на українську справу. „Сумно нам — говорив справоздавець Ковалевський — ми сподівали ся, що нове правительтво піде новими шляхами і помилили ся; Полякам признадо правительтво незалежність Польщі; ми не цього хочемо, хочемо лиш призначє прата підготовувати край для управи її „ля своїх законів“; права Фінляндії ширші, ніж наші. Нєдавнє в київській виконавчій комітеті заявлено, що комітет, а не Центральна Рада повинна кермувати краєм. Що ж буде?“ Референт кличе пересидити всюди своїх людей, щоби бути господарями на Україні.

Стасюк виступає з рефератом про відношенє правительтва до України. Він говорить про богатства та культуру України в минулім та теперішнім часі, що Україну все визнавали, обтяжали невідповідно великими податками і тим самим збільшували виселєне Українців. Краєва Українська Рада заведе народні порядки, обчислить землю на Україні, означить спосіб передачє її народови та призначє справедливий ціни на хліб. Війна є великим ляхом для народу, необхідний мир без анексії і контрибуцій. На мировій конференції повинні бути і представники України. Референт не критиє ся з тим, що робите російській армії грозить Україні спустошенєм, і кличе підтримання армії та оборони краю. Реферат та живі дебати — говорити один з промовців Христюк — доводять, що автономія провалить ся до розкладу, а до федерації народів. Тому вона потрібна не завтра, а сьогодні. В часі вечірних дебат богат говорило ся про відношенє правительтва до української делегації. Помітно велике недоволенє. Настрій відвиснусть ся і доходить до виступів дуже різкого характеру: висловлюють недовіре правительству та пропонують резолюцію про повне національне та політичне відокремленє українського народу.

„Русское Слово“ з 14. н. ст. червня доносить в Києві даліше про загально-селянський з'їзд:

Виступило богат бесідників, які проголосували отверто ворожі сувороти Росії кличі і підносили тим настрої з'їзду. Селянин Ковалевський згадує про старинні Переяславські договори України з Московією і заявляє, що деспотичний московський союзник переступив через всі точки свого договору, який установлювали повинність українського народу. Промовець жадє рішучих заходів проти контр-національних виступів. Представник черкаського повіту, салаат Білий кличе піти слідами славетних предків, які зі зброєю в руках бороли ся за волю і право, і пропонує виступити активно зі зброєю в руках не уживаючи її поки што. Нам нема чого комусь кланятися, ми самі добуємо належне нам. Потім виступив Степаненко і заявив: — Тому, що Українцям не дають автономії, повинні вони домогати ся української республіки. Степаненко вносить ре-

волюцію, в якій пропонує відкликати Українців з Ради селянських депутатів і зайняти, що з українській нарід, яко господар на власній землі заснує свою власну державу, оголосити Центральну Раду тимчасовим українським правительством, скликати у Києві установчі українські збори і післати на Стокгольмську конференцію українських соціалістів. Українське правительтво повинно взяти участь у мировій конференції. Всі податки з українського народу до розпорядності Центральної Ради. Далі виступає новий член української делегації, Бансура, який підкреслює негативне відношення тимчасового правительтва до жадань Українців. Слідуючі промови атакують російське громадянство, пресу і т. д., жадають Українізації адміністрації на Україні. Деякі промови підкреслюють, що російське правительтво робить уступки полякам, дозволяючи польські з'їзди та польські легіони. Химчук пропонує скликати загально український конгрес для проголошення української республіки. Разом з тим деякі промови обвинувачують Центральну Українську Раду, що вона складає ся з буржуазних елементів. Інші промови протестують проти підбурювання селян проти Центральної Ради і кличуть підтримувати її, хоч властиво не заперечують необхідності перевести нові перевибори Ради.

Найбільш поміркована частина з'їзду, углядяючи підвизнений настрій з'їзду, починає кликати до спокійного обговорення ситуації, а з окрема до підтримання Ради, виславляє жадань федерації, але додає, що коли відбудовано Фінляндську конституцію, то треба відновити і нашу переяславську конституцію.

Потім член Ради і Війскової Генеральної Ради соц. дем. Винниченко доносить з'їздові, що А. Керенський не дозволив другого українського військового з'їзду. Члени з'їзду сильно є хвилювані сим. Телеграма Керенського — говорять Винниченко — не викликала у нас ні усміху, ні радості. Сором і ганьба — се слова, які зривали ся з багатьох уст. — Чутно оклики: Ганьба! ганьба! Але, говорять далі промовець, звавши почуте обурення, ми прийшли до висновку, що тепер не можна ще починати рішучої акції. Член нашої делегації лишив ся у Петрограді і мусить принести нам відповідь, бо сама комісія Шепкина сказала нам: „ми розуміємо, що ви не можете вернути ся з відмовою“. У дальшій ході промови, Винниченко питає: Чомуж так нарушують свободу зборів для нас? Прещій відбувають ся польські та інші з'їзди, ми рішили зложити в себе відповідальність за можливі наслідки. Ми рішучо заявляємо, що у відношенні до російського правительтва тримаємо ся політики недовіри та обережності. Нарешті промовець висловлює привушене, що заборона з'їзду може викликати розриви на фронті. А тому комітет гадає, що головні командианти вплинуть на Керенського і він відкликє свою заборону.

„Баржевюя Відомості“ з 13. н. ст. червня подають таку телеграму П. Т. А. з Києва:

Відкрив ся всеукраїнський селянський з'їзд. Прибуло коло 1500 делегатів. У з'їзді беруть участь проф. Грушевський, письменник Винниченко й інші.

Та сама часопись із 14. н. ст. червня подає дальше таку телеграму П. Т. А.:

Всеукраїнський селянський з'їзд в справі відношеня до правительтва постановив придумати ся до домагань Української Центральної Ради, зложених в її заяві, жадати від тимчасового правительтва негайного задоволення сих домагань, поручити Центральній Українській Раді зкупити зі Всеукраїнською Радою селянських депутатів виробити проект статуту автономії України і федеративно демократичного ладу російської республіки і негайно скликати з'їзд представників інших народів і країв, котрі добивають ся федеративно демократичного державного ладу. З'їзд висловив ся за негайною українізацією всіх самоуправ і інституцій України.

В справі війни постановлено домагати ся від правительтва мира без анексії і контрибуцій на основі самоозначеня народа. З огляду на згоду союзників переглянути воєнні договори, заключені царським правительством, з'їзд вважає необхідним, аби тимчасове правительтво вкупі з союзниками негайно виробило і оловістило умови, на яких вони годять ся заключити мир. Крім того з'їзд висловив ся за обовязковою участю представників українського народу на мировій міжнародній з'їзді.

Згадавши часопись подає дальше ще таку телеграму П. Т. А. з Києва:

На засіданні всеукраїнського селянського з'їзду відчитано телеграму міністра війни Керенського, в котрій він у звязку з воєнними обетами визнає не на часі скликати другого українського військового з'їзду. З'їзд признав розпорядок міністра порушенням свободи збору

у відношенні до Українців і вислав тимчасовому правительству та петроградській Раді робітничих і салдатських депутатів телеграму такого змісту: „Звертаємо увагу на перший випадок порушення закона свободи зборів, предложений міністром Керенським, у відношенні до українського військового з'їзду. Скидаємо з себе відповідальність за можливі наслідки порушеня демократичних засад нового життя у відношенні до Українців і, висловлюючи рішучий протест, ждемо негайної відповіді на домаганя, які предложила Українська Центральна Рада тимчасовому правительству.“

„Рѣчь“ з 15. н. ст. червня пише:

Які пропозиції ставляють деякі бесідники на українським селянським з'їзді у Києві, можна судити по пропозиції Степаненка, котрий виїс пропозицію повного відокремлення України, причім Центральна Рада повинна проголосити себе тимчасовим українським правительством. Починаючи від 28. н. ст. липня всі податки, як домагав ся Степаненко, треба платити тільки українському правительству.

Резолюції.

В справі відношеня до війни прийнято резолюції „більшевницького“ характеру про цілі війни, про перегляд договорів, участь українських представників у мировій конференції і т. н.

В справі відношеня до правительтва з'їзд прийняв таку резолюцію: „Вислухавши справозданя про переговори з російським тимчасовим правительством, перший загально український селянський з'їзд постановив:

1) прилучити ся до домагань Української Центральної Ради, висловлених у її декларації, й жадати від тимчасового правительтва негайного задоволення сих домагань;

2) беручи під увагу, що лише заведене федеративно-демократичної республіки у Росії з національно-територіяльного автономією України, з забезпеченем прав національних меншональних меншостей, може забезпечити край від авархії, з'їзд постановив поручити Центральній Раді разом з Загально українською Радою селянських депутатів: а) негайно виробити проект автономії України і федеративно-демократичного ладу російської республіки; б) негайно скликати з'їзд представників інших народів і країв, які жадають федеративно демократичного державного ладу; ужити всіх заходів до прискорення організації українських територіяльних зборів;

3) з'їзд постановляє, щоби на Україні всі органи самоуправи та інституції негайно зукраїнізовано, а потім звертає ся до всіх громадянських, селянських, земських та інших організацій, адміністративних інституцій та війскових організацій на Україні з покликком, помогти Українській Центральній Раді та Загально українській Раді селянських депутатів підготувати автономний лад на Україні.

Україна і Росія.

СТОКГОЛЬМ. (Тбк.) „Рѣчь“ доносить, що Центральна Українська Рада ухвалила не виконувати приказів тимчасового правительтва, поки Рада на них не згодить ся.

Звідомленє рос. генер. штабу

з 7. липня.

Західний фронт. В околиці Золочева наша піхота після артилерійського приготуваня заатакувала сильно вибудовані ворожі становища. Удало ся їй обсадити 3 ліній ровів, але під вечір удало ся знов ворогові протинастувом відсунути її трохи взад. На фронті на північ від Лаврикова, лісу Тракотолніаского і годієсько-го, на захід від Конохів наші війська перейшли до офензивы. Укріплені точки переходили в завзятий боротьбі з рук до рук.

Воронь втягнув у біт нові сили і зробив кілька протинаступів. Найтяжша боротьба йшла коло села Урлова і коло лісів на захід від Конохова, де ворогові вдало ся відкинути наші ряди, що йшли до наступу в кількох відтинках. Під конець дня задержали ми в руках горби на північний захід від Пресович, села Лавриків і Травотологи і горби на схід від Годова. В ту дня б. с. м. вполонили ми 17 офіцерів і 762 жовнірів.

В сторону Долини в околиці Станиславова по артилерійським приготуваню наші передні війська витиснули ворога на фронті Ямниці Пасічна і обсадили неприступельські рови. На полудні від Богородчан наші передові війська втягнули ворога і поосунули ся наперед на фронті Ляхівці-Давнячя. По обсаді останньої місцевости відкинено всі ворожі протинаступи і прогнано ворожі пости на преходах в околиці Яблінка-Порохів. Загалом в боротьбах в околиці Долини вполонили ми д. б. с. м. 260 жовнірів.

В Карпатах і в околиці Пнева одна патрота пішла приступом на ворожий засід і взяла на багнети 17 Австрійців, 4 полонил. Ромуцький фронт. На Дунаю знищили ми ворожий корабель узброєний артилерією.

Напад німецьких літаків на Лондон.

ЛОНДОН (Райтер). Напад ворожих літаків був найбільший з дотепершних. Цілю його було поле злетів в Chislehurst і неприступель кинув з успіхом бомби, хоч наша ескадра перешкаждала. Воронь задержав ся над лондонською сіттю яких 15 минут і показав велику сміливість, бо серед низького лету був у великій небезпечі. Аж тоді, як поминув він середину міста, змовкли наші гармати. Наша ескадра вернула неушкоджена.

ЛОНДОН. Англійська адміраліція доносить, що число жертв останнього нападу нім. літаків виносить: 47 убитих, 141 ранених; 2 ворожі літаки вістрілено над устем Тамізи, потім вістрілено ще 7 літаків.

Підводні човна при роботі.

БЕРЛІН. (Вольф). Після в'їстий, які наслідки, в місяцю червню затоплено понад мільон тонн бруття. Такі успіхи дають надію числїти на рішаюче поведженє.

Шеф адміральського штабу маринарки.

Ціна бараболь.

(Тбк.) Господарча комісія при ц. к. намісництві повідомляє, що комісія для перевірки цін усталала ціну ранніх бараболь із збору 1917 р., очущених і нескільчених — 46 корон за сотнар метричний (46 сот. кг.) в продажі продуцента.

Підвисшене дорожнього додатку для державних функціонерів.

Комісія для справ державних функціонерів прийняла компромісові внесеня підкомітету про підвишку дорожнього додатку.

За державну самостійність України.

Відень 5. липня 1917.

З'їзд Союзу української держави у Києві.

(Ф. н.) „Новое Время“ з 14. н. ст. червня доносить з Києва:

Відкрив ся новий український з'їзд, від якого дванадцятій. На сім з'їзді перший раз виступала нова українська організація, а саме Союз української держави, представник котрого офіцер Павелко так вложив завданя Союзу:

„Тоді, коли український нарід виступив на свій історичний шлях, він заявив, що сам хоче у своїй хаті мати свою волю. Його змаганя до самостійности не могли викоринити столїтя переслідувань. Змаганє до самозащита і до самостійности є в кожного здатного до життя народу. Нарід може існувати тільки в межах своєї держави й аараз, скоро тільки владі найданя вікової незолї, український нарід рішучо заявив, що на українській землі може бути паном тільки він один. Український нарід не може допустити й думки, щоб хтось став йому поперець дороги. Тепер ясно, що московський нарід нас не зрозумів і не може зрозуміти. Московський нарід хоче лишити ся господарем на нашій землі, бажає далі панувати, а нам лишає становище раба. Се принесло до Союзу української держави шукати інших шляхів. Новий шлях — се самостійна українська республіка, що може вступити в союзи з іншими державами по своїй угодобі. Наш Союз буде бороти ся усіми силами, щоб добити ся самостійности України і до сїєї боротьби закликє усіх. Тільки шляхом самостійности владсть ся нашому народові добути собі і волю і землю.“

Ухвала Союзу юнкрів Українців.

„Русское Слово“ з 14. н. ст. червня доносить з Києва:

Утворений у Києві Союз юнкрів ухвалив отсю резолюцію:

„Не маючи досі відповіді на свою заяву з бажанєм служити в українським національним війську, всеукраїнський юнкерський Союз постановив відмовити ся від усіх ваканцій у неукраїнських частях і не на території України, та жде ваканцій тільки

від Українського Військового Генерального Комітету*.

Українська Центральна Рада утворила українське правителство.

СТОКГОЛЬМ 7. липня. Депеша представника Кореспонденційного Бюро. Після донесення „Рвчи“ українська Центральна Рада утворила Генеральний Комісаріат, на якого чолі станув як голою Синиченко (Винниченко?). При тім комісаріаті іменовано також секретарів для справ: скарбу, заграничних, війни і справедливості.

Важні особисті зміни в галицьких урядах?

Львів, 9. липня 1917.

„Neue Fr. Presse“ доносить, що правителство сповнюючи бажання польського кола переведе багато важних особистих змін на найважливіших становищах галицьких урядів.

Становище українського делегата з Австрії на соціалістичній конференції у Стокгольмі.

Вістник С. В. У. з 8. с. м. подає:

Про конференцію українського делегата Володимира Темницького з голландсько-скандинавським комітетом, що відбулася дня 14. червня, приносить орган шведської соціальної демократії „Socialdemokraten“ з дня 19. червня 1917 такий комунікат:

„Українська делегація висловлює погляд, що, правда, загальною причиною війни є імперіалізм, однак неупорядковані національні відносини середньої і східної Європи послужили їй першопричиною. Виділення покривки для його завойовницьких змагань. Тих самих неупорядкованих відносин надживається і поза сим зручно до того, щоб затемнювати класові суперечності й під покривку національної солідарності замовчати пролетаріат на блудні дороги націоналістичної політики.

Супроти того українська делегація вважає, що справедлива розвязка національного питання є шляхом справедливості, передумовою тривкого мира й умовою розвитку соціалістичної ідеї.

При заключенні мира мусять бути установлені міжнародні гарантії повної рівноправності усіх народів. Сим рівноправність має бути здійснена дорогою права на самоозначення кожного народу й дорогою політичної та господарської національно-територіальної автономії.

Територіальне розмежування автономних національних областей повинно відповідати етнографічним границям, причім чужонароднім островам повинні бути запевнені найдаліше йлучі права меншості.

Зєднане областей, заселених одним народом, в одноцілні автономні державні організми є неминуючою необхідністю корисної розвязки національних питань.

Українська делегація не заявляє ся однак за роздроблювання існуючих державних і господарських областей, а тільки за їх основною перебудовою!

З тих принципіальних основ випливають для практичної політики українських соціалістів з огляду на будучий мир ось які провідані домаганя: національно-різнонародні держави Середньої і Східної Європи—Австро-Угорщина, Росія і Балкан повинні бути перетворені у федеративні держави автономних і рівноправних народів.

Зокрема, що торкається національних домагань українського народу, котрий тепер входить в склад трьох різних держав (Австрії, Росії й Угорщини), з'єднана всіх українських областей в одноцілний під політичним і господарським оглядом автономний державний організм є на тепер остаточною цілю української національної політики. Яки однак ся остаточна ціль не могла бути осягнена вже при найкращій заключенні мира, на сей випадок українська делегація домагає ся, як для України Австро-Угорщини, так і для України Росії повної політично-господарської, національно-територіальної автономії у федеративнім союзі з названими державами.

Слідом за сим українська делегація заявляє ся проти дальшого існування дотеперішних державних країв Австрії, чи то губерній в Росії, домагає ся нового розмежування областей на основі меж національного населення.

Українська делегація рішучо протриває ся домаганям поляків, щоб до майбутньої польської

держави приділити декі, як етнографічно, так історично українські області (Хормушина, Східна Галичина, Підлясе), й обітає при тім, що ці області можуть бути прилучені тільки до інших українських областей. Рівночасно заявляє ся за відбудовування Польщі, але тільки в її етнографічних межах при самозрозумілім забезпеченню прав меншості чужонароднім островам на польській території.

Для береження національної рівноправності всіх народів має бути при наміренім міжнароднім роземчям трибуналі утворений окремих виділ для охорони прав націй. Кожному народови, що почувати ме себе покривдженим, чи то з боку иншого народу, чи держави, до котрої буде належати, має прислуговувати право виступити перед сей виділ зі своєю скаргою і жадати міжнародної інтервенції.

Українська делегація заявляє ся за як найскоршим заключенням мира без анексії і воєнних контрибуцій.

Ті народи, на областях котрих вела ся війна, мають бути в повній мірі відшкодовані воюючими державами за понесені страсти, оскільки війна не вела ся в інтересі дотичної території, а територія стала ся театром війни не зі своєї власної волі, а в накиненой иншими необхідності.

Делегація заявляє ся за приверненням самостійності Бельгії, Румунії й Сербії при рівночаснім веденню Сербії з Черногорію.

Що-до Ірландії та Ельзас Люттрінген — належить поладати сею питанням віддати спільному порозумінню безпосередньо інтересованих народів, при чім воля місцевого населення сих країв мусять бути міродатна.

В справі світово господарських і міжнародно-правних питань українська делегація прилучає ся до виводів німецької делегації в Австрії.

Українська делегація заявляє ся за скликанням загального конгресу робітничих соціалістичних партій, але жадает, щоб висланцям українських соціалістичних партій Австрії й Росії признано всі права окремої національної секції Інтернаціоналу вже на сім конгресі, як також у міжнароднім соціалістичнім Бюро. Уважає дальше за потрібне, щоб на сім конгресі були заступлені всі національні секції, як їх більшості, так і меншості.

Однозгідними постановами майбутнього конгресу повинна бути створена спільна основа для робітництва всіх країв, на котрій то основі соціалістичні партії повинні підняти енергічну діяльність, щоби прислуговувати воюючим найшвидше заключити загальний мир.

Делегація висловлює домаганя, щоби будучий мировий договір скасував постійне військо, запровадив народну міліцію, признав чату тільки для охорони меж держав, перевів загальне розоруження й усунув тайну дипломатію.

Задля зміни австрійської конституції.

Львів, 9. липня 1917.

Деякі віденські дневники доносять про плян правительства утворити комісію, зложену з членів обох палат та знавців, яка займалась би приготуванням зміни конституції. „Reichspost“ звіщає знова, що буде утворений концентративний кабінет, зложений з 24 міністрів, в тім 14 парламентаристів.

Лаварський у Цісаря.

ВІДЕНЬ (Ткб). Цісар прийняв на авдієнціях послів Доберніга і Лаварського.

Перед уступленням німецького канцлера.

Львів, 9. липня 1917.

„Oesterreichische Morgenzeitung“ доносить: На засіданні головної комісії парламенту посолу центра Ернбергеру критикував різко політику правительства, яке досі не перевело заповіджених внутрішніх реформ, і домагав ся мира без анексії і відшкодовань.

Відповідь канцлера на ті заміти не вдоволяла членів комісії і її не оголошено.

Говорять загальним про уступлення Бетман-Гольвега, а як наслідки його називають: гр. Герта, Баварського преиздента міністра, гр. Редерн, теперішнього державного секретаря скарбу, і ки. Вільсона.

Посидинки парламентарні партії в виїзком консервативістів і незалежних соціалістичних демократів зєднали ся на основі формули про мир без анексії і відшкодовань, яка буде предложена повному парламенту.

БЕРЛІН. (Ткб) Політичне положення все ще неясне. Центрум, соціалісти, ліберали і поступовці все ще відбудовують наради. В буджетовій комісії промовляв канцлер 2 рази. Наряди комісії не скінчені, відложено до слідуєчого дня, пленум палати до середи.

Подавайте стару адресу!

Майже щоденно містимо отсю просьбу у „Ділі“, а проте коли хто з Вл. Передплатників змінює місце пабути, то звичайно не подає попередньої адреси. Передовісім Передплатниками з паявних почт (Фольдпост та) майже ніколи не дають при зміні адреси посліднього фольдпосту. А ми при найліпшій волі не можемо доти перевести зміни, доки не маємо докладної попередньої адреси. У нас „картотекна“ є уложена після почт, а не назвищ передплатників. Щоб уминити нарікань пресими при зміні на НОВУ, подавати і полев — — — радну (стару адресу). — — —

або

залучити опаску і написати рівночасно нову адресу.

В переписці з нами все прошу подавати ч и о л о, яке є видруковане на опасці.

Адміністрація „ДІЛА“.

НОВИНКИ.

Львів, 9. липня 1917.

— „Вожд новітнього українського руху“. В переїзді через Берлін говорив л. пос. Колесса зі співробітником „Vossische Zeitung“ про свої „вражіння“ зі Стокгольму тай дав йому „пояснення“ про теперішній стан українського „руху“ на закордонній Україні. Для читачів „Діла“, котре — можна сказати без пересадки — має відомости про зак. Україну найважливіші і найточніші з цілої преси Австрії й Німеччини, наведені берлінською газетою „пояснення“ не приносять нічого нового ні цікавого. Цікава послєдуки тільки одна обставина: що поміж усіми иншими титулами, з якими пос. Колесса представлений на вступі своїх „пояснень“ німецькій публіці (доктор, професор університету, парламентарний посол, віцепрезидент Культурної Ради), стрічасмо ще й скромний титул „вожд новітнього українського руху“ (Führer der modernen ukrainischen Bewegung). Ну, ну...

— Виступав Українців з київського комітету громадянських організацій. „Новое Время“ з 13. н. ст. червня доносить в Київ: Виконуючий комітет громадянських організацій, обговоривши автономні домаганя Центральної Української Ради, делегація якої находить ся в Петрограді, вислав помічникови міністра внутрішніх справ Щепкинови телеграму, в якій просить повідомити його про рішене в українській справі, прийняте нарадою, і дати виконуючому комітету можливість перед переданем сей постанови на розгляд тимчасовому правительству висловити комітетуван свій погляд на сю справу. На засіданні сконстатовано, що представники українських організацій фактично виступили зі складу виконуючого комітету громадянських організацій, переставши брати участь у його засіданнях. В жаданні української організації комітет бачить бажане одної нації сконцентрувати владу в своїх руках. — Ф. К.

— Українська гімназія в Полтаві. „Биржескі Відомости“ з 9. н. ст. червня подають телеграму П. Т. А. з Полтави: Надзвичайне зібрання полтавського повітового земства, поділяючи змаганя Українців відкрити у Полтаві українську гімназію, ухвалило поробити заходи, щоб передати сій гімназії будинок й інвентар полтавського Інституту для благородних дітей й асигнувало на перший рік 10.000 рублів. — Ф. К.

— Намісник Галичини у президента міністрів. З Відня: Дня 6. с. м. прибув намісник Галичини гр. Гуїн до Відня і відбув конференцію з президентом міністрів Зайдлером.

— Увільнені послы. Як доносить віденські дневники, увільнені послы Графенадер, Война і Наголіцки поїздили ся 6. с. м. в Палату послів. Два послідні одержали вже покликане до військової служби. Послы Курілович і Марко перебувають ще у виллиши, послы Крамарж і Кляофач мали 7. с. м. бути на волі.

— Комітет для привитаня митрополита А. гр. Шаптіцького готовить для нього пам'ятник-адресу, в якій уявляють зникми, що зображати зуть жите Українців по сей бік боевої лінії за весь час теперішньої війни. Число доручених комітетуван світлан дійшло вже 214, а коли дочисланти до сього 150 обіжаних і замовлених зником —

